

Varga Péter:**HŐSÖK HÁTSZELÉVEL**

Már 20 éves elmúlt, mikor először olvasta a *Martin Edent*. Lebilincselte. Falni kezdte a London-könyveket. Kaland, emberség, férfiasság - mindez a legtisztább formában, a hitelesség boldogító gyönyörével ragadta magával a messzi tájakra. Már fűtötte lelkét a fagyos észak, s csábította a küzdés által emberré válás ígérete.

Két évre rá Pet talpa először érinthette a norvég koronázó főváros szokottnál fagyosabb, októberi talaját. E négy napot több ezer kilométer közép-európai stoppos út, több hónap külföldi munka és élet előzte meg. Trondheimben hóvihar fogadta, s más légkör, más tekintetek, mint amelyeket délebbre tapasztalt. Elvárásolta a színes faházak tartóölopeit visszatükröző fekete tengervíz, a kávéházak hangulata, az utcán felejtett sál és kesztyű, a meleg, sárga éjszakai fények, a napali pasztellségbe simuló tekintetek.

Vágya nemhogy kielégült volna, de elhatározta, hogy ide visszatér. Megkeresi a régmúlt szegénység, s a természeti erők elleni küzdelem emberi szívbe vajt szépségeit, örökségeit.

Négyhónapos színházi munka során találkozott Bennel Svájcban. E huszonegy

éves német fiúba F. Nansen könyve oltotta bele Norvégia szeretetét tíz évvel ezelőtt. „Menjünk együtt!” – elhatározták, hogy ősszel szerencsét próbálnak a vikingek földjén.

Augusztus végén, színházi szerződésük lejártával mindketten hazautaztak. Pénzre volt szükségük. Pet a néhány hónapja Svájcban vásárolt számítógépét próbálta eladni. Teltek a napok, indulásuk ideje tolódt, de még nem akadt vevő. Míg egy csütörtöki napon végre csörgött a telefon. Másnap reggel, már összecsomagolva az útra hatalmas hátizsákkal, s hóna alatt a számítógéppel szállt vonatra Budapest felé. A megadott címen átadta a gépet, átvette a pénzt, majd rohant a pénzváltóba, s kora délután már a főváros határában állt, az út mellett stoppolva. A hétvégét Stuttgartban töltötte, a valamivel előbb Korzikán megismert német lány és barátai társaságában, de vasárnap este már Benéknél kopogtatott az ajtón. Addigra társa is megvált számítógépétől, így két nap készülődés után végre útnak indulhattak.

Ben édesanyja özönvíz előtti Golfjával vitte őket az autópálya legközelebbi benzinkútjáiáig. Az autó az utolsó ötven métert már csak lendületből gurulva tette meg, a benzinkutat mégis elérték. Néhány telefon után elindult a felmentő sereg a kétségbeesett anyukáért, de a fiúk akkor már a pálya szélén stoppoltak első céljuk, a német Kassel felé.

Mintha a sors akarta volna felkészíteni a fiúkat az északi levegőre, hideg esővel edzette őket. Egész éjjel úton voltak (pontosabban leginkább az úton álltak), de másnap délután már kasseli barátjukkal kávéztak több száz éves gerendaházának modernné varázsolt konyhájában. Estére Bent nemcsak a fáradtság, de a betegség is leverte a lábáról. Lázzal, rossz közérzettel kellett harcolnia napokon át. Egy hétig raboskodtak Kassel városában.

Eredeti tervükkel ellentétben, Dániát elérve, nem Svédország felé vették útjukat, hanem a félsziget északi csücskéig stoppoltak, s Frederikshavnban jegyet váltottak az Oslóba közlekedő hajóra. Utolsó „európai” éjjelüket a város széli kempingben töltötték, majd másnap (a szupermarkettől „kölsönzött”, cipekedésre használt bevásárlókocsi visszaszolgáltatása után) felszálltak a modern vastömegre.

Október elsején a lemenő Nap által megvilágított Oslo-fjord északi végében szálltak partra. Hűvös szél fújt. Kabátjukban fagyoskodva, a tenger hozta friss levegőt mélyen beszívva indultak el a fővárosban. A kirakatok lassan egytől-egyig az esti fényárba illeszkedtek neonjaikkal, míg a fiatal lányok még könnyed öltözékben, derekukat szabadon hagyva üldögéltek a kávézók teraszain.

Néhány óras sikertelen kemping-kutatást követően úgy döntöttek, hogy az ifjúsági szállóban töltsék az éjszakát. Az árak okozta hideg zuhany után most egy forró következett, s ágyban hajthatták álomra a fejük.

Másnap reggel az étkezőhelyiség sarkában, a többi vendégnek és az ott dolgozóknak háttal, hatalmas mennyiségű szendvicset készítettek, hogy azzal az egész kihúzzák. Ez aztán szokásukká vált, a szállóban töltött két hét minden napján így

cselekedtek. Majd bevetették magukat a városba. Ez körülbelül egy-egy óra gyakorlást jelentett reggel és este, de nem bánták. Hogy bánhattak volna bármit is, hiszen elérték Norvégiát!

A következő napokban sok helyen megfordultak. Minden erejükkel a munkakeresésre koncentráltak. Bejelentkeztek a munkaügyi központba, önéletrajzok tömegével árasztották el az éttermeket, bárakat, szállodákat, építőipari cégeket. Pénzük, bár ételre alig költöttek, mégis rohamosan fogyott. Bent behívták próbamunkára egy étterem konyhájára, mindketten jártak a legnagyobb norvég napilap

terjesztői részlegén, ahol újságkihordási munkával kecsegtették őket, de mind csak mézesmadzagnak bizonyult. Nem beszéltek a norvég nyelvet. Felkeresték a szálló vezetőjét, elmesélték tervüket, jelenlegi állapotukat. Sokat hallottak az ifjúsági szállók szabadelvűségéről, ennek reményében kértek segítséget. S másnap már három-három óra munkáért ingyen szállhattak meg az egy a domb oldaláról Oslóra letekintő, vidám légkörű hotelban. Fellelkesülve folytatták kutatómunkájukat. Délelőttönként a szálló kertjét szépítették, majd irány a belváros. Két nap múlva már famunka is várta volna őket, ám az egyik szállodai dolgozó feljelentést tett feketemunka címén, így elestek ettől a lehetőségtől is. A telefonáló néhány évvel azelőtt, hasonló cipőben járva, mint a srácok, ugyanezt a lehetőséget kapta és élvezte, de úgy látszik, elfeledtette vele az idő. A fiúk egy olcsóbb, alagsori szobában lakhattak többedmagukkal, de már fogytán volt a pénzük. Még lógott a levegőben egy-két munkalehetőség, de már nem nagyon hittek benne. Valami mást kellett találniuk, kitalálniuk.

A színháznál együtt dolgoztak egy norvég párral. Felhívták őket, megtudakolni, ismernek-e valakit, akinek bármiféle segítségre, munkaeőre lenne szüksége. Legnagyobb örömeikre kaptak egy telefonszámot. Az idősebb Lar és felesége Oslo felett lakott, s nemrég házfelújításba kezdtek. Mikor a srácok felhívták, két-három napi munkát ajánlott nekik. Igen! Ezzel indulnia kellett valaminek!

Éltető nedvességtől burjánzó, a legegészségesebb zöld színben pompázó erdő borította hegyoldalokban vitte őket a busz. A völgyeket minden tükrök legnemesebbike, a természetes víz uralta. Partján apró, színes házak álltak elszórva, könnyedén beilleszkedve a harmóniába. Már sötétedett, mikor kiszálltak a buszból az édesvízü, ám alakja után fjordnak nevezett tó partján, s elindultak, hogy megkeressék szállásukat. A faluban egy apró intézmény is működött, ahol szellemileg

sérült fiatalokat segítenek. Ott kaptak ők is egy kis szobát, élelmet baráti kedvességgel és áron. Másnap felkeresték a házaspárt. Lar gyermekien pajkos mosollyal és tekintettel bíró tudós ember volt. Felesége felszínes kedvessége gyanakvást rejtett ugyan, de a fiúk lelkesedését semmi sem szeghette .

Az udvaron nagy halom deszka feküdt, tele szöggel. Nekiestek . Mit számított, hogy tapasztalatuk komolyabb munkákra is képessé tette volna őket, hisz végre dolgozhattak! Vinnyogva repkedtek ki a szögek a fából, a használható anyagból új rakás emelkedett, a rosszabbakat felfűrészelték tűzifának. Majd újabb és újabb feladatok következtek. A padlás szigetelést és új padlót, új feljárót kapott. Eleinte az ácsmester keze alá dolgoztak, később már maguk burkolták a házat, tetőlécezték, rakták fel a cserepet. Ő nemcsak az ácsmunkák mestere volt. Minden házépítéssel kapcsolatos dologhoz értett. De ami a legjobban lenyűgözte a srákokat e fiát egyedül nevelő, a norvég tempót meghazudtoló sebességgel dolgozó kis emberben, az a tánca volt a létrán. Fittyet hányva a gravitációnak, félelmet nem ismerve egyensúlyozott a létra legutolsó fokán, de még azon túl is. S mindeközben dudorászva mosolygott a bajsza alatt.

A három nappól egy hét lett, majd megjelent Lar unokatestvére, egy szintén nagy tudású, volt tanár és tervezőmérnök, s ő is munkát ajánlott. Nála a külső faburkolás egy másik hagyományos norvég módját ismerték meg a fiúk, esténként pedig az olajfűrótoronyok szerkezeti rejtelseiről tanulhattak tőle, vagy épp a hideg, bútorozatlan szobába kényszerült férj és a meleg, az árulás sárgájával cicomázott szobácskájában álgyengén köhicsélő feleség életébe, párbeszédeibe hallgathattak bele.

Majd egy újabb családtagot ismertek meg. Ebbnél nemcsak munkát és szállást kaptak, hanem olyan szeretetet, kedvességet és odafigyelést, amely különleges helyet biztosított e hatvanas évei felé járó, gyengéd eleganciájával és nagymamás tekintetével együtt gyönyörű nőnek a fiúk szívében, életében. Gyakran borozgattak, füstöltek együtt éjszakákba nyúlóan a tetőtéri szoba kényelmes foteljeiben, a rengeteg kép mögül, a lány fehérségüket elő-elővillantó falak között. Nappal pedig a szobák új ajtókat kaptak, átalakult a konyha, és a melléképület is megszűnt az átláthatatlanság fészke lenni. Jack London norvégul köszönt le rájuk a könyvespolcok fellegvárából.

Egy szombat este félretéve a kalapácsot, söröskorsót markolt kérges kezébe s beavatta a fiúkat a közeli kisváros éjszakai életébe. A helyi nagy öregek kocsmájától kezdve bejártak minden szórakozóhelyet, néhány szó erejéig baráttá vált ismeretlenekkel koccintva, együtt nevetve, míg egy amazonhangú énekesnő zongorával kísért dalaival a fülükben vissza nem tértek a faluszéli ház csendjébe.

Fogytán volt a munka. Ebb leült a telefon mellé és sorba felhívta ismerőseit, hogy kinél van szükség munkaerőre. A fiúk már csomagoltak, s azt tervezték, hogy felutaznak északra, hogy ott próbáljanak szerencsét. Ám utolsó este jött a hír - várják őket a dél-norvég szigetvilágban! Egy szigeten fognak dolgozni! Másnap tehát észak helyett dél felé vették az irányt.

A hosszú buszúton a házfalak fehéredni kezdtek, mintha félnének a felmelegedéstől, vagy épp csak a havat hívogatnák magányukban rá várva. Balra tőlük az Oslo-fjord kékje vakította a szemlélődő fiúkat. Az utcáinak vonalával amőbajátékra csábító Kristiansand városában másik buszra szálltak, estére elértek a megnevezett kikötőbe. Már várták őket.

Ing és Ped egyike volt a szigeteken nemcsak nyáron, hanem egész évben ott élő kevés emberpárnak. Kis jachttal indultak el a sötétben. Szigetek és hatalmas sziklák között lavíroztak, melyek olykor karnyújtásnyira suhantak el a hajó mellett. Külön kis faház várta a fiúkat, tűz lobogott a kályhában .

Másnap látták csak igazán, hova csöppentek.

A nyáron turistáktól és jachtjaiktól hangos szigetvilág télre elüzte potyautasait, s a nyugalom csendes vidékévé változott. Kis faházuk a sziget egyik apró nyúlványán feküdt. Két oldalt sziklafal óvta a széltől, előtte s mögötte pedig a kristálytiszta tengervíz hullámozott lágyan, néha visszahúzódva, cserbenhagyva a kagylók alkotta parányi szoborvárosokat. Munkára éhesen jelentkeztek a köstég másik felén, a domboldalban álló fehér házban. Ám Ing csónakba ültette őket, s halk motorberregéssel elindultak a szigetek között. E belső színességét gyakran fekete ruhákba rejtő, kedves nő a szőnyegszövés művészeként, számos kiállítással a háta mögött, több éves tanítás után visszatért gyermekkora színhelyére. Férje helyi képviselőként és állatvédőként a szigetek élővilágát és nyugalmát óvta. A szigeten újabb házak tűntek fel. Áthaladtak a kis öblön, mely valamikor Olav király és legénysége életét mentette meg egy hatalmas tengeri vihartól, s ahol a természet királyai sziklába vájták az emberkirály profilját. Amint haladtak a sziget másik felén, a kis falunál átvették a postát, melyet a naponta a néhányszor erre járó komphajó hozott.

Délután csatornát ástak, melyben az áramvezeték feküdt a telek hátsó sarkában megbújó, Ing alkotóműhelyéül szolgáló sziklaszürke kis házig. A környéken a kétkezi, házépítő munkájáról ismert Pednek tetszett a fiúk munkakedve, kezük gyorsasága. Másnap két hatalmas körakás várt rájuk. Talicskával hordták a vízi utánfutóra a több tonna sziklát.

Hírük hamar elterjedt a tizennégy állandó lakos között. S bár szállásadóiknál a munka egy hét elteltével már fogytán volt, a szomszédok is munkát ígértek. Közben egyre közelebb kerültek Inghez és Pedhez. Vasárnaponként gyakran vendégeskedtek fehér házukban. Ilyenkor halspecialitásokat ettek, s történeteket hallgattak a kis falu életéből. A domb másik oldalán a régi iskolaház felújítás alatt állott. Ott is kaptak munkát.

A közeli szigeten működő hajószerviz tulajdonosa Gibraltárnál hajózva egy fekete csónakot látott meg a tengeren. Az embercsempészségre használt, két hatalmas motor hajtotta fekete hullámlovas minden utasát elvesztette. Fedélzetre emelték, s Norvégiába hozták. A szigetvilág különc és örült dolgairól híres lakosa, a

véres múltú excsempész, vette meg az árut. A környék leggyorsabb hajójának számított. Új tulajdonosa felkereste a fiúkat. Fru üzletember volt, emellett az egyik legvidámabb, s a legkeményebben fizikai és szellemi munkát végző férfiak egyike. A közeli Kristiansand városában karácsonyi boltot akart nyitni, ehhez hívta segítségül a két fiút. Reggelente a fekete veszedelem hátán suhantak a szárazföld felé, ott autóba szálltak, s hatalmasakat nevetve, remek hangulatban, négykeréken érkeztek a város szívében álló házhoz. Egy hét alatt a koszos, poros, sosem használt pince átalakult, a vásárlókat szemfényvesztő áruval váró helyiséggé változott.

Közeledtek az ünnepek. Amióta a fiúk a szigetre tették a lábukat, megállás nélkül, hétvégét nem ismerve dolgoztak. Annyi munkájuk akadt, hogy nem is látták a végét. Mindenki igyekezett kihasználni az erre tévedt fiatalok munkaerejét. Lett légyen szó fahordásról, vagy épp padlólerakásról, mindent elvállaltak, majd a megbízó elégedettségével távoztak. Pedtől pedig megtanulták, hogyan fogjanak halat, hogyan készítsék el, és megismerték a környék madarait is. Lenyűgözte őket az Antarktiszról minden évben felköltöző madár, amely mintha a nyolcvanas évek reklámfotóiból szállt volna a tengerostromolt sziklákra fekete-fehér tollazatával, s az abból élesen kiálló, halra éhes, vérvörös csőrével.

A karácsonyt Svájcban akarták tölteni volt színházi munkatársaikkal, barátaikkal. Ing, Ped s munkák tömege várta őket vissza az újévben. Elindulásuk előtti utolsó este is még egy tetőtéri szobát lambériáztak, majd hajnalban vonatra szálltak. Kora délután értek a repülőtérre, ám járatukat hiába keresték a monitoron. Hamar kiderítették az igazságot. Rossz reptérre jöttek! Leszaladtak a taxiállomásra. Hatalmas összeget készültek feláldozni, hogy elérjék a gépet, hiszen már minden elterveztek, hogyan s miként lepik meg azon az éjjel alvó barátjukat Svájcban. A kapitány külön engedélyével várt rájuk a gép, ám a taxisofőrre nem ragadt át a fiúk izgalma, s így két perccel késtek. Új jegyet váltottak másnapra, s a reptér bárjában elfogyasztott néhány vigasz-sör után a padlófűtéses pelenkázó helységet magukra zárva békésen aludtak reggelig. Rizikójegyükkel izgulták végig a következő napot, hogy valaki lemondja a repülőutat, mert csak akkor kaphattak helyet a gépen. Szerencséjük volt, s a svájci „rajtaütés" is - egy nap késéssel - remekül sikerült. Később újra útra keltek, ki-ki a maga családjához.

Január elején találkoztak ismét Oslóban. Meglátogatták Ebbet, két napot nála töltöttek, majd újult erővel nekiestek a munkáknak a szigeten. Reggelente felberregett a Pettől kapott kis csónak motorja, s kiszakadva vékony jégcsapdájából, repítette a munkába a srácokat .

Októberben Pet kezébe akadt egy prospektus a norvég népfőiskolákról. Átfutotta, s szeme megakadt egy oldalon. Kutyaszán! Majd mikor az oslói egyetemen találkozott egy magyar író-filmmel, aki kint élőként ismerte ezt az iskolát, s nemcsak, hogy elismerően szólt róla, de még fel is hívta az igazgatót, nincs-e hely Pet számára. Akkor még nem volt.

Bennek pedig - megismerve asztalosi ambícióit - többen egy Trondheim közeli

iskoláról meséltek, melyben tradicionális vikinghajókat készítenek az ősi módszerrel. Most mindketten elküldték jelentkezésüket a népfőiskolákba.

Néhány nap múlva örömmámortól részegen ugrottak fejest a januári tengerbe. Augusztustól diákok lesznek! Ráadásul Pet leendő iskolájában munkára is felkérték őket. Óh Észak!

Apróbb megbízások mellett Frunál hatalmas vállalkozásba kezdtek. Egy harminc éve még tehénistállónak használt öreg épület most palotának álmodta magát, s a három férfi örömmel teljesítette e vágyát (pláne, mert egybeestek Fru terveivel).

Lassan meg- és kiismerték ezt a kis szigetvilágot. Az egyedül élő, csinos építésznot a szembe-szigeten, a vízitaxist a sziget túloldalán, az öregkorára is friss maradt szépséges nénikét, a tanárházaspárt, a kis erdei ösvényeket, a félszeg őzekeket és a helyiek gyűlölt ellenségeit, a nerceket. A pletykák, a rejtett ellenségeskedések mind elérték a fiúkhoz is, ám ott zsákutcába futottak.

Keményen dolgoztak. Emberpróbáló volt a jegesre fagyott tető kijávítása Frunál a téli hidegben. De dél körül mindig forró kávé illata szállt fel hozzájuk a magasba. Ilyenkor néhány percre összeült a három férfi, s amíg a meleg csészék újra életre keltették fagyott ujjait, megállás nélkül csak nevettek. Mindvégig jó hangulatban dolgoztak azon a nagy házon.

Február végén lejárt a hivatalos kinntartózkodási engedélyük, el kellett hagyniuk az országot. Bár elég lett volna csak átlépni a határt, majd vissza, úgy döntöttek, ha már muszáj „nyaralni”, akkor legyen igazi szünidő. A svéd Göteborgban, Ped nővérénél töltöttek egy hetet. Bejárták a várost, a szórakozóhelyeket, a trópusokat idéző élményparkot, a hajómodell múzeumot, a hatalmas kikötőt, s annak új ékét, a tradicionális technikával készült hatalmas vitorlást. Farkasok vonzásában érkeztek meg a közeli állatkertbe, mely ugyan zárva volt az év ezen időszakában, de egy magyar természetbúvár magazin munkatársainak kiadva magukat megnyílt előttük a kapu.

Visszatérve a szigetre, elhatározták, hogy ezentúl szabaddá teszik hétvégéiket, s be-bejárnak majd a városba, vagy épp az Frutól kölcsönkapott filmeket élvezik majd kis házikójuk melegében. Több idejük maradt a szigetek bebarangolására, horgászásra. Felkutatták a németek világháborús hagyatékát, a szembe-sziget bunkereit és földalatti járatait. Eljutottak moziba is, egy kis hangulatos kávéház ablakából figyelték a csinos norvég lányok elsuhanó alakját, vagy épp Ped kis vitorlásával bírták munkára az öböl szeleit.

Április végén Ben édesanyja érkezett látogatóba. Az anyai intelmek mellett két hétig minden este finom, meleg vacsora várta a munkából hazaérkező fiúkat.

Pet is vendéget várt, legjobb barátját Magyarországról. Három nap adatott nekik, hogy mindent, ami „kihagyhatatlan”, megosszák Missel. Bejárták a szigetet, Fru vezérletével és csónakjával a nyílt tenger hatalmas hullámain lovagolták, a régi iskolaépületet bérlő idős színésszel, illetve szállásadóikkal borozgattak a

parton, felmászta egy elhagyatott tankhajóra, s nem hagyták ki Kristiansand szó-
rakozóhelyeit sem.

Május végén hálától nehéz szívvel búcsúztak a szigetektől, annak lakóiktól, különösképp Ingtól és Pedtől. Csónakjuk még utoljára körbepéptette őket, hogy mindenkivel koccinthassanak egyet az elmúlt hónapokra. Fél évet éltek ebben a külön kis világban, mindenhol otthagya kezük nyomát. Fru tehénistállója megkapta kacsalábát. Új tető, új padló, új kémény, új falak, kályha, szigetelés. Csak az utolsó simításokat kényszerültek a fiúk másra hagyni. Pedéknek a fiúk kétkezi munkájukkal fizettek házbért. A fehér festéktől frissen csillogva várta házuk a májusi nemzeti ünnepet, hatalmas rakás tűzifa ígért meleget a következő télre és új terasz csábitotta ezentúl a nyári vendégeket a domboldalba.

Késő délután landolt a gépük Tromsø szigeten fekvő repterén. Havas hegy-
csúcsok között fekszik ez az éjszakai életéről is híres egyetemi város. Még nem
volt hol aludniuk, s az iskolához sem volt már busz ilyen későn. Volt kollégájuk
ismét segített rajtuk. Testvére Tromsøben lakott, őt hívták fel. E hatalmas viking-
termetű srácnak a vendégszeretete sem maradt el erejének nagysága mögött. Egy
barátjával béreltek régi, lebontás-fenyegette kis kajibát. Amint a fiúk ledobták a
hátizsákjukat, előkerült a házilag készített sör. Azután már nem volt megállás,
rögtön első éjszaka bizonyítást nyert az „Észak Párizsa” elnevezés jogossága. Éj-
fél körül, a még mindig teljes világosságban indultak a belvárosba. Pub, raggie-
party, majd egy gyorsan megismert leányt követve, egy házibuliba jutottak. A haj-
nal egy tál felmelegített leves mellett érte őket.

Rövid alvás, s az egyórás busz- és kompút után jelentkeztek az új munkaadó-
juknál. Jen az egyik vezetője volt ennek az évente negyven diáknak hihetetlen ka-
landokat nyújtó iskolának. A jelentkező fiatalok két szak közül választhatnak:
kutyaszán és outdoor-élet illetve lovaglás és outdoor-élet. Minden évben új
„rokonokkal”, de mégis nagy családként él itt diák s tanár. A diákszállások kis
domb tetején állnak, közvetlenül a tanárok otthonai mellett. Lenn, a sebes hegyi
folyó partján áll a főépület, a lovarda és a rengeteg kutyaház. Ma már - a fiúk
munkája révén - a folyó túloldalán egy hatalmas, elkerített, erdős részen lovak
tanyáznak. Az út másik oldalán a Malangen-fjord ezüstös vize ostromolja gyengé-
den a kavicsos partot. Az iskola és a falu fölé tornyosuló hegy másik felén ingo-

ványos kísér egy kis folyót a sósvízig, néhol pedig évgyűrűikbe csavarodott, megadóan a föld felé hajló fák alkotnak áthatolhatatlan sűrűséget. Az év ezen időszakában pedig a sötétség enged a dél vonzásának, s a Nap veszi át az uralmat az éjszakák felett.

Egy hónapra jöttek, s négy nagyobb feladatot kellett ezalatt az idő alatt elvégezniük. Fáradtnak érezték magukat és elégedetlenek voltak saját tempójukkal. Nem úgy Jen, akinek két hét múlva már új feladatokat kellett keresnie két munkása számára. Másfél hónapot dolgoztak itt. Ezalatt új falak, kapuk, burkolatok, kerítések, tűzifatárolók, terasz és polcok születtek, többszöröse a tervezetteknek.

Július elején elváltak útjaik. Kilenc hónapot éltek teljes összecsátásban. Mindvégig korrekt partnerekként dolgoztak együtt, de a végére már nem sok mondanivalójuk akadt egymás számára. Mindketten új társaságra, vagy épp teljes magányra vágytak. Ben Oslóba repült, hogy onnan kerékpárral induljon Trondheimbe, ahol - hála Ebbnek és Ingnek - két hét munka várta, volt kollegájuknak köszönhetően pedig szállás és rengeteg lehetősége a kikapcsolódásnak, legyen az jazz-koncert vagy akár egy hangulatos kávéház kényelmes kanapéja. Pet stoppal indult dél felé, hogy napokig a vízesések országának paradús, vagy épp a tenger sós levegője tágítsa tüdejét. Bodo, Mo I Rana, Oslo, majd Stockholm, s onnan repült Magyarországra. De augusztusra visszahívta ez az ország, az iskola. S örömmel jött, mert ha nem is a Jack London-i figurák várták itt, de olyan emberek, akiknek még mindig barát az idegen, akiknek még mindig vérében van a segítségnyújtás és a vendégszeretet. Mégha a küzdés láncait immár el is mosta az olaj.

Fotó: Varga Péter,

Folkehøgskolen 69 grad Nord

Varga Péter önmagáról

Könnyű gyerekkorom volt.

Aztán seggbe rúgtak és a kezembe nyomták a Martin Eden-t és a Pillangó-t. Azóta utazom, hol pénzzel, hol anélkül. Hol egyedül, hol társasággal.

Kétkezi munkára mindig és mindenhol szükség van — ez az útlevelem.

Manapság errefelé könnyebb az élet, legalábbis mások a kihívások, mint régen.

Kerestem néhány régit.